

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Struzik
Sędziowie:	SSA Józef Wąsik (spr.) SSA Grzegorz Krężolek
Protokolant:	st.sekr.sądowy Katarzyna Wilczura

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2014 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z o.o. w K. przeciwko J. W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 18 marca 2014 r. sygn. akt VII GC 242/13

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 2 700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I A Ca 832/14

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z o.o. w K. i wnosił o zasądzenie od pozwanego J. W. kwoty 131.544,16 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. Na uzasadnienie żądania powód podał, że pomiędzy stronami zawarte zostały w dniu 22.05.2012 r. i 3.10.2012 r. umowy. W ramach których pozwany zakupił od powoda w okresie od maja do listopada 2012r. kruszywo kwarcytowe. Pozwany pomimo wezwania do zapłaty nie zapłacił powodowi należności wynikających załączonych do pozwu faktur VAT.

W dniu 13 sierpnia 2013r. Sąd Okręgowy w Kielcach Wydział VII Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym sygn. akt VII GNc 273/13, którym uwzględnił powództwo w całości.

Pozwany J. W. wniósł sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. Pozwany zgłosił do potrącenia swoją należność wobec powoda na kwotę 665 387,57 zł tytułem odszkodowania za szkodę, na którą składają się utracone kontrakty w związku z czynami jakich dopuścili się prezes zarządu powodowej spółki (...), a także P. C. były pracownik pozwanego oraz wynagrodzenie wypłacone P. C.. Do sprzeciwu pozwany załączył: wezwanie powoda do naprawienia szkody, zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa, wydruki z poczty mailowej P. C.. Pozwany wnosił również o zawieszenie postępowania z uwagi na postępowanie w sprawie 2 Ds 1519/13 prowadzone przez Prokuraturę Rejonową Kielce - Zachód.

Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z dnia 18 marca 2014r:

1/ zasądził od J. W. na rzecz (...) Sp. z o. o. w K. kwotę 131.544,16 zł z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym w wysokości 13%:

od kwoty 7.688,04zł od dnia 13 lipca 2012r.,

od kwoty 3.159,35zł od dnia 24 sierpnia 2012r.,

od kwoty 10.618,37zł od dnia 17 sierpnia 2012r.,

od kwoty 5.445,63zł od dnia 31 grudnia 2012r.,

od kwoty 6.389,51zł od dnia 20 grudnia 2012r.,

od kwoty 18.588,60zł od dnia 23 listopada 2012r.,

od kwoty 13.905,62zł od dnia 15 listopada 2012r.,

od kwoty 39.739,16zł od dnia 1 grudnia 2012r.,

od kwoty 26.009,88zł od dnia 27 grudnia 2012r.,

i z dalszymi każdorazowymi ustawowymi odsetkami do dnia zapłaty,

oraz kwotę 10.195,00 zł tytułem kosztów procesu.

Za podstawę faktyczną wyroku Sąd przyjął następujący stan faktyczny:

Powód (...) Spółka z o. o. w K. i pozwany J. W. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w J. pozostawały w stałych stosunkach gospodarczych. Pozwany w ramach prowadzonego przez siebie przedsiębiorstwa (...) w J. zamawiał u powoda kruszywo, które powód sprzedawał pozwanemu za wydaniem dokumentów WZ. Pomiędzy stronami zawarte zostały w dniu 22.05.2012 r. i 3.10.2012 r. umowy sprzedaży, w ramach których pozwany zakupił od powoda w okresie od maja do listopada 2012 r. kruszywo kwarcytowe. Pozwany przesłał powodowi w dniu 25.05.2012 r. oraz w dniu 8.10.2013 r. upoważnienia dla kierowców uprawnionych do odbioru zamówionych przez niego kruszyw. Pozwany nie kwestionował ani ceny ani ilości odebranego kruszywa, ani ilości wystawionych przez powoda faktur.

Po wykonanych każdorazowych dostawach zamówionego kruszywa, które pozwany odbierał własnym transportem, powód na podstawie dokumentów wydania towaru na zewnątrz W-Z wystawił na rzecz pozwanego następujące faktury VAT:

w dniu 12.06.2012 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 7.688 zł,

w dniu 24.07.2012 r. fakturę nr (...) na kwotę 3.159,35 zł,

w dniu 17.07.2012 r. fakturę nr (...) na kwotę 10.618,37 zł,

w dniu 30.11.2012 r. fakturę nr (...) na kwotę 5.445,63 zł,
w dniu 19.11.2012 r. fakturę nr (...) na kwotę 6.389,51 zł,
w dniu 23.10.2012 r. fakturę nr (...) na kwotę 18.588,60 zł,
w dniu 15.10.2012 r. fakturę nr (...) na kwotę 13.905,62 zł,
w dniu 31.10.2012 r. fakturę nr (...) na kwotę 39.739,16 zł,
w dniu 26.11.2012 r. fakturę nr (...) na kwotę 26.009,88 zł.

Faktury objęte pozwem, poza fakturą nr (...) zostały zaakceptowane przez pracownika pozwanego, poprzez ich podpisanie.

Pozwany nie zapłacił powodowi należności dochodzonej niniejszym pozwem wynikającej z w/w faktur VAT za odebrane kruszywo, wobec powyższego powód wystosował do pozwanego w dniu 4.06.2013 r. wezwanie do zapłaty, które pozostało bez odpowiedzi. Pozwany nie odniósł się do żądania powoda, w szczególności nie zakwestionował prawnej ani faktycznej podstawy żądania zapłaty.

Zawiadomieniem z dnia 3. 09. 2013r. pozwany zawiadomił Prokuraturę Rejonową Kielce-Zachód w Kielcach o możliwości popełnienia przestępstwa „przekupstwa menadżerskiego” przez prezesa zarządu powoda A. W. i P. C. byłego pracownika pozwanego.

Sąd Okręgowy oddalił wniosek pozwanego o zawieszenie postępowania w niniejszej sprawie z uwagi na brak podstaw prawnych z art. 177§1 pkt kpc do uwzględnienia wniosku.

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo jest w całości udokumentowane załączonymi do pozwu dokumentami, a co za tym idzie uzasadnione. Pozwany w przesłuchiwanym w charakterze strony przyznał okoliczności zaksięgowania faktur objętych pozwem w swojej firmie. Fakt dokonania zakupów kruszywa u powoda przez pozwanego potwierdzili świadkowie przesłuchani przez Sąd: P. C., A. R. oraz M. J.. W tych okolicznościach istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy pozwany mógł skutecznie zgłosić w toku procesu zarzut potrącenia z wynagrodzenia należnego powodowi z łączących go z pozwanym umów sprzedaży kruszywa.

W ocenie Sądu Okręgowego przedłożone do akt niniejszej sprawy przez pozwanego dokumenty w postaci: zawiadomienia Prokuratury Rejonowej K. –Zachód w K. o możliwości popełnienia przestępstwa „przekupstwa menadżerskiego” przez A. W. i P. C. byłego pracownika pozwanego, wezwania powoda do naprawienia szkody, wydruków z poczty e-mailowej P. C. oraz faktur VAT o nr: (...) kopia, (...) kopia, (...) kopia, (...) kopia (...) kopia, (...) kopia, (...) kopia, (...) kopia nie mogą stanowić, wystarczającej podstawy do przyjęcia, iż pozwany skutecznie wykazał istnienie swojej wierzytelności stawianej do potrącenia z udowodnioną w pełni należnością powoda. Z zaoferowanego przez pozwanego materiału dowodowego nie wynika, by pozwany wykazał normalny związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 § 1 kc między wskazywanym zdarzeniem a rzekomo poniesioną szkodą i jej wysokością.

Zeznania świadka M. J. i wyjaśnienia pozwanego J. W. wskazujące na zachowania byłego pracownika pozwanego P. C. działającego na niekorzyść firmy swojego pracodawcy (pозwanego) nie mogą zmienić ustaleń stanu faktycznego i rozważań prawnych dokonanych przez Sąd Okręgowy. Przedłożone natomiast faktury VAT o nr: (...) kopia, (...) kopia, (...) kopia, (...) kopia (...) kopia, (...) kopia, (...) kopia, (...) kopia w zupełności nie przekładają się na wykazanie oraz udowodnienie, istnienia wierzytelności pozwanego w stosunku do powoda w jakiegokolwiek wysokości. Zauważyć należy, że podmiot wskazany w powyższych fakturach jako nabywca nie jest stroną niniejszego procesu.

Sąd Okręgowy oddalił wniosek dowodowy powoda o zwrócenie się do Urzędu Skarbowego w J., albowiem pozwany w przesłuchiwanym w charakterze strony przyznał okoliczności zaksięgowania faktur objętych pozwem w swojej firmie.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko powoda, iż oparcie przez pozwanego na przedłożonych dowodach zarzutu potrącenia wzajemnych wierzytelności nie mogło odnieść oczekiwanego przez pozwanego skutku. W konsekwencji należało stwierdzić, iż nie ma usprawiedliwionych podstaw do uznania zasadności zgłoszonego przez pozwanego zarzutu potrącenia wierzytelności, chociażby nawet w części. W ocenie Sądu Okręgowego pozwany w niczym nie wykazał zdarzenia powodującego szkodę, ani wysokości poniesionej szkody oraz związku przyczynowo - skutkowego zdarzeniem powodującym szkodę.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku na podstawie art. 535 kc. Orzeczenie odnośnie zasądzonych ustawowych odsetek znajduje oparcie w art. 481 §1 i §2 kc. O kosztach procesu stosownie do art. 98 §1 i §3 kpc w związku z art. 3 ust. 2 pkt 1, art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2010r. Nr 90, poz. 594 ze zm.), § 6 ust 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z póź. zm.) i art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. Nr 225, poz. 1635 z póź. zm.).

Apelację od tego wyroku – w całości - wniósł pozwany, zarzucając:

1/ obrazę przepisów postępowania a w szczególności art. 177 §1 pkt 4 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nie uwzględnienie wniosku o zawieszenie postępowania mimo toczącego się postępowania przygotowawczego w którym pozwany w wysokim stopniu uprawdopodobnił, że powód działając wspólnie i w porozumieniu z pracownikiem pozwanego wyrządził mu czynem przestępczym wielką szkodę majątkową, a także dowolną ocenę materiału dowodowego, wyrażającą się między innymi w uznaniu, że przedłożenie przez pozwanego faktury VAT oraz zestawienie różnic w dostawach z Kopalni (...) w okresie październik-listopad 2012 nie przekładają się na wykazanie istnienia wierzytelności pozwanego w stosunku do powoda jak również działania przez powoda celem wyłudzenia od pozwanego kwoty 24.034,22 zł.

Wskazując na powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez oddalenie zaskarżonego powództwa ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny po rozpoznaniu apelacji, nie znalazł podstaw prawnych do jej uwzględnienia.

Sąd I Instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny przyjmuje za swoje, oraz trafnie zastosował przepisy prawa procesowego i materialnego.

Na wstępie wskazać należy, że sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji (art. 378 §1 k.p.c.) na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym (art.382 k.p.c.) z tym zastrzeżeniem, że przed sądem pierwszej instancji powinny być przedstawione wyczerpująco kwestie sporne, zgłoszone fakty i dowody, a prezentacja materiału dowodowego przed sądem drugiej instancji ma miejsce wyjątkowo (art. 381 kpc). Stosując zasady tzw. apelacji pełnej należy stwierdzić, że obowiązkiem sądu drugiej instancji nie jest rozpoznanie samej apelacji lecz ponowne merytoryczne rozpoznanie sprawy w granicach zaskarżenia.

Zgodnie z uchwałą składu 7 sędziów (III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz.55), której nadano moc zasady prawnej, sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego.

Odnosząc się do zarzutów apelacji należy wskazać, że prawidłowe zastosowanie prawa materialnego jest uzależnione od poczynienia prawidłowych ustaleń w zakresie stanu faktycznego sprawy. Temu służy postępowanie dowodowe zgodnie z którym na podstawie art.6 k.c. i 232 k.p.c. strony zobowiązane są przedstawić sądowi rozpoznającemu sprawę dowody na poparcie swych twierdzeń.

Sprawa niniejsza jest sprawą gospodarczą prowadzoną w ramach postępowania upominawczego. Strony reprezentowane były przez profesjonalnych pełnomocników. Zgodnie z art. 493 § 1 kpc w sprzeciwie należy zgłosić

między innymi wskazać okoliczności faktyczne i dowody, pod rygorem ich pominięcia w dalszym toku sprawy, chyba, że zajdą okoliczności usprawiedliwiające opóźnienie wymienione w tym przepisie.

Zgłoszony w sprzeciwie zarzut potrącenia wzajemnej wierzytelności nie może odnieść skutku, już z tej przyczyny, że nie został złożony powodowi, tylko jego pełnomocnikowi radcy prawnemu R. L., któremu został doręczony odpis sprzeciwu. Oświadczenie dłużnika o złożeniu potrącenia jako wywołujące skutki w zakresie prawa materialnego może być skutecznie w toku procesu przedstawione pełnomocnikowi wierzyciela tylko w takim wypadku, gdy pełnomocnik ten oprócz pełnomocnictwa procesowego do zastępowania strony przed sądem, posiada również pełnomocnictwo do odbioru oświadczeń rodzących skutki materialnoprawne. Tymczasem pełnomocnictwo udzielone przez powoda (k.9) obejmuje tylko upoważnienie do reprezentowania powoda przed sądami. Pozwany nie powołał się również na fakty wskazujące na dorozumiane udzielenie takiego pełnomocnictwa.

Nadto należy w pełni podzielić stanowisko Sądu I Instancji, co do niewykazania przez pozwanego szkody popełnionej przez pozwaną spółkę, jej wysokości oraz związku przyczynowego.

Zarzut naruszenia art. 233 kpc został sformułowany bardzo ogólnikowo i już z tego powodu nie może odnieść skutku. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 16.12.2005 r., sygn. akt III CK 314/05, opublik. w Lex nr 172176, do naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów. Tymczasem pozwany nie wykazał tych uchybień, ani nie przedstawił, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów. Pozwany przedstawił jedynie własną ocenę analizowanych dowodów i własny punkt widzenia. Wobec powyższego, apelacja pozwanego nie spełnia powyżej określonych wymagań procesowych.

Na marginesie należy podnieść, że popełnienie szkody przez P. C. w porozumieniu z A. W. nie jest równoznaczne z popełnieniem szkody przez pozwaną spółkę, skoro A. W. prowadził też własną działalność gospodarczą.

Powód dołączył do pozwu nie tylko faktury, ale również potwierdzone przez kierowców dokumenty WZ, które odzwierciedlają dokładnie ilość i wagę netto zakupionego przez pozwanego kruszywa. Okoliczność, że pozwany odsprzedał następnie zakupione u powoda kruszywo M. T. w mniejszej ilości nie skutkuje automatycznym zmniejszeniem obowiązku zapłaty, albowiem dostarczenie towaru ostatecznemu odbiorcy w mniejszej ilości mogło być spowodowane różnymi przyczynami.

Nietrafny jest również zarzut naruszenia art. 177 § 1 pkt 4 kpc przez odmowę zawieszenia postępowania. Jak wynika z okoliczności sprawy, w sprawie 2 Ds. 1519/13 prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową K. – Zachód zostało wniesione jedynie zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa i do dnia wyrokowania nie zostało wydane nawet postanowienie o przedstawieniu komukolwiek zarzutów. Zgodnie z art. 177 § 1 pkt. 4 k.p.c. sąd ma możliwość, ale nie obowiązek, zawieszenia postępowania cywilnego, i dotyczy to sytuacji, gdy ustalenie czynu w drodze karnej mogłoby mieć wpływ na toczące się postępowanie.

Biorąc pod uwagę podniesione argumenty Sąd Apelacyjny oddalił apelację na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto w myśl zasady odpowiedzialności za wynik sprawy w oparciu o przepisy art. 98 k.p.c., 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 6 pkt 6 w związku z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz.1348).